



DĚTI BOŽÍ

David Hidden

**záhadná zmizení chlapců,
vyprahlá poušť a Pé opět v akci**

PROLOG

Venku bylo nesnesitelné horko a ulice byla rozpálená jako pec. Vzduch se nad dlážděním tetelil jako pod tryskami vesmírné rakety. Na stromech špinavých smogem se nepohnul ani lístek a polední slunce vrhalo na město v šíleném ataku rozpálená komanda paprsků. Lidé se dusili, motory aut zhasínaly. Město bylo ochromené. Mrtvé.

Jako každé léto.

V kostele svatého Matouše v jižní části města, stojícím mezi kamennými barabiznami a provizorními úkryty postavenými z vlnitého plechu, překližek a kusů dřeva, v nichž bydleli bezdomovci, nezaměstnaní, alkoholici a feťáci, kteří se sem v poslední době stahovali z centra, to docela ušlo. Calito zavřel hlavní vchod, aby horko nedýchalo otevřenými ústy dovnitř, a mezi vysokými kamennými sloupy vládlo poměrně chladno. Jestliže venku bylo skoro sto šest stupňů Fahrenheita, uvnitř to bylo aspoň o dvacet míň. U oltáře byl ten rozdíl nejmarkantnější.

Otec Antonio seděl v dřevěné lavici v první řadě a hlavu měl položenou na sepjatých rukou před sebou. „Dobrý Bože,“ modlil se sotva slyšitelně, jen rty se mu pohybovaly. „dobrý Bože, sešli na mě svou milost, zbav mě mé touhy, vyžeň z mého těla ďábla... Pomoz mi... prosím...“

Kdesi v sakristii kapala voda.

DAVID HIDDEN

Vedro bušilo do oken.

Otec Antonio měl vyprahlá ústa a jazyk se mu lepil na patro. V zavřených očích mu stály slzy.

V tu chvíli kdosi otevřel a vešel dovnitř. Na dlaždicích se dutě rozléhaly jeho kroky.

„Otče,“ ozvalo se.

Antonio věděl, kdo to je. Sklonil hlavu ještě níž a ruce se mu roztráslly.

V autě běžela klimatizace naplno, ale zahnat horko se jí úplně nedařilo. Vzduch v kabině byl zatuchlý, jako by se v ní dlouho nevětralo. Řidiči páchlo z úst.

Antonio seděl shrbený na zadním sedadle, šlachovité ruce svíral mezi koleny a rty se mu pořád ještě pohybovaly. Tichá modlitba zněla jako refrén písně. Šepot se podobal otáčejícím se lopatkám špinavého větráku. Rty připomínaly okoralé břehy vyschlé řeky. V korytě mezi zuby se míhal ještěřčí jazyk.

Za okny ubíhalo město a civělo do oken auta jako zombie.

Dům stál osaměle na konci uličky. Stromy ve velké zahradě skláněly větve a vypadaly, jako by plakaly. Nebe bylo ocelově modré a lhostejné. Kapičky vody ze stříkající hadice měly na jeho pozadí duhové barvy. Tráva se tady zelenala. Boty skřípaly v písku.

Antonio měl sepjaté ruce a pořád se tiše modlil.

Řidič zamířil za dům, kde ústil vchod do sklepa. Odemkl dveře a ustoupil stranou, aby kněz mohl projít.

Pět schodů, dole udusaná hlína, pach moči a výkalů.

Ze tmy se k příchozím otočila tvář.

DĚTI BOŽÍ

Dětská tvář.

Devítiletý nebo desetiletý chlapec. Černé kudrnaté vlasy, upřímný hezký obličej, nudle u nosu, potrhaná košile. Na bosých nohou zažraná špína. Černé pŕlměsíčky špíny i za ulámanými nehty. Scvrklé pohlaví. Na zemi miska s vodou.

Otec Antonio pomalu kráčel dolů. Na posledním schodě se zastavil, chvíli chlapce pozoroval a pak rozpřáhl paže.

„Tak pojd', *cariño*,“ řekl. „Pojd'.“

Chlapec vzlykl a důvěřivě k němu natáhl ruce s otevřenými dlaněmi.

Antonioví vyklouzl z ruky růženec a se skoro neslyšným zachřestěním spadl na zem.

ČÁST PRVNÍ

RODIČE

1.

Ležím na prochcané matraci, na které přede mnou ležela nejmíň stovka opilců. Ve špinavé záchodové míse v rohu protéká voda. To mě probudí. Chvilí ležím bez hnutí a představuju si, jak se spláchnu do hajzlu, jak bude moje tělo putovat se spoustou hoven potrubím do kanálu a jak pak šplouchne někde do čističky. Konečně budu volný. Vyčištěný. Zbudou ze mě jen molekuly H₂O. Už se vidím, jak mnou naplňují láhve a jak mě prodávají v supermarketech. Jak budu chutnat? Jako rozmixované hovno.

Otevřu oči.

Strop vypadá, jako by ho někdo poblil.

Za mřížemi na chodbě svítí holá žárovka a zalévá prostor odporným žlutým světlem. Vládne tu ticho. Ve vedlejších celách asi nikdo není, což je vzhledem k tomu, že je nedělní ráno, docela zvláštní. Včera večer se ve všech barech ve městě muselo pár chlapů zpít do němoty a porvat se na opuštěných parkovištích. Ale možná jejich těla pak vyhodili do kontejnerů na odpadky. Já bych to tak udělal.

Zkusím se posadit, ale hlava se mi zatočí tak, že to okamžitě vzdám. Ležím a bojuju s nevolností. Žaludek mě pálí. Včera jsem musel vy-

DĚTI BOŽÍ

pít něco hnusného, možná nějakou tu sračku, kterou Malej Joey pálí vzadu za krámem. Říká se, že po tom i někdo umřel. Že do pálenky míchá chřestýší jed. Že mrtvoly zakopává vzadu na zahradě. Jednou jsem se tam zašel podívat, ale kromě starých pneumatik a kovového haraburdí jsem tam nenašel nic. Do včerejška jsem si myslel, že jsou to jenom hospodský kecý. Ale dneska si tím už tak jistý nejsem.

V zámku zarachotí klíč.

Šerif Martinez. Učesaný, voňavý, vyžehlený. Určitě už byl ráno v kostele. Zním ho dobře. Jeho manželka vaří u Číňana v Hlavní ulici, kam chodím třikrát týdně uklízet. Je tlustá, hodná a vždycky mi nechává zbytky hamburgerů.

Martinez se zastaví před mou celou a chvíli na mě znechuceně hledí. Pak zavrtí hlavou a řekne: „Ještě toho nemáš dost, Frantíku?“

Narodil se na jižním předměstí Los Angeles a má zvláštní přízvuk. Protahuje hlásky na konci slov a občas to zní jako podivná španělská melodie. Nejspíš *son arribeno*, který jsem kdysi slyšel drnkat jednoho Mexičana v San Diegu. Ale jinak mám Martineze docela rád. Je to rovnej chlap. Možná trochu pomalej a těžkopádněj. Číňan o něm vždycky vypráví historku, jak se Martinez připlétl do přestřelky s ilegálními přistěhovalci dole u hranic, a než se stačil vyhrabat z auta, bylo po všem a střelci byli fuč. Ale věřte lidem. V tomhle suchým horkým počasí tu občas někomu jebne.

Nejsem vůbec schopen otočit k němu hlavu. Zírám dál do stropu a snažím se očima zachytit nějakého bodu, který se jako jediný v celém vesmíru přestane houpat.

„Čeho mám mít dost?“ zeptám se konečně chraplavě. Můj hlas zní i mně cize.

„Uchlastáš se.“

DAVID HIDDEN

„No a?“

„Hele, na tohle já nejsem zvědavěj,“ řekne Martinez. „Buď se trochu zmátoříš, nebo odtud vypadneš. Tohle je slušný město.“

Je to slušný město. Jeden supermarket, dvě benzinové pumpy, pět hospod včetně Číňanova bufetu, jeden bar pro kamioňáky, kteří kolem frčej po CA86 směrem k mexickým hranicím, Joeyho nálevna, škola, prádelna, knihovna slečny Menendezové a prodejna se zbraněmi. Tři sta dvacet čtyři stálých obyvatel. Jeden šerif a dva pomocníci. Soudce John Bailey. A kolem poušť bez konce.

Nevím, kam dál by se odtud ještě dalo dojít.

„OK, dám se do pořádku,“ odpovím a potřesu hlavou. Okamžitě toho zalituju, protože se mi do mozku zařízne řeřavá bolest.

„Bylo by načase,“ řekne Martinez. „Tak se zvedni a padej. Je neděle, nebudem ti tu vyvážet.“

Zkusím vstát. Když se chytnu kovové konstrukce palandy, jde to.

Hlava se mi ovšem točí dál a betonová podlaha mi ujíždí pod nohama.

Martinez udělá krok ke mně a pomůže mi vstát. Chytím se jeho paže jako ztroskotaný námořník kusu dřeva. Pod dlaní cítím jeho mohutné svaly. Voní jako poctivý nedělní oběd. Jako chlap, který přijde domů, odhodí klobouk na skříňku a dostane pusu od manželky. Voní jako domov.

Vykročíme a připomínáme na okamžik dva tanečníky chystající se zatančit sambu. Já bych ovšem při prvních krocích zatančil spíš tanec svatého Víta.

Chodba, šerifova kancelář. Dveře.

Martinez mě vystrčí ven a zavře za mnou. Oběma rukama se chytím sloupu na verandě. Oslepí mě sluneční světlo.

DĚTI BOŽÍ

Stojím tam a mžourám. Po Hlavní ulici se válí prach. Vítr žene kotouče ostřice a stromy horkem žloutnou. Bílé domy stojí podél ulice v takřka pravidelné řadě jako mariňáci na výroční přehlídce. Verandy, stolky, kovové židle, houpací křesla. Nikde nikdo. Ulice prázdná jako moje hlava.

Konec světa.

Takové místo měl na mysli Lišák, když mi v Paříži dával letenku.

Dřevěný barák, který mi slouží jako bydliště, připomíná spíš kůlnu než opravdový dům. Stojí vzadu za supermarketem a vede k němu jen vyšlapaná cesta skrz plevel, přes městský pozemek, který nikoho nezajímá. Kdybych měl auto, musel bych ho vždycky zaparkovat u betonové rampy na parkovišti pro nákladáky, přivážejícími do obchodu zboží. A zbytek dojít pěšky. Ale o to si starost dělat nemusím, auto stejně nemám.

Kůlnu mi pronajal Gordon Ellis, místní holič, za deset dolarů týdně. Za uklízení u Číňana dostávám pětadvacet dolarů. Deset dám za bydlení a patnáct prochlastám. Jím zbytky, které mi nechává Martinezova žena. Občas se nade mnou slituje Číňan a pozve mě na polívku. Někdy, když má chuť si povídat a já ho trpělivě poslouchám, mi dá krabičku cigaret. Víc nepotřebuju.

V kůlně jsou dvě místnosti s betonovou podlahou. Kovová postel podobající se kavalci ve vězení. Jen matrace není tak prochcaná. Stará skříň, u níž se nedají dovřít dveře. Ve skříni visí dvojce potřhané džíny, špinavá bunda, na dně je pár složených triček koupených ve výprodeji. Vedle nich stojí poměrně zachovalé vysoké vojenské kožené boty, které jsem jednou našel na skládce, a jedny sešlapané tenisky. Umakartový stůl a dvě rozvrzané židle. Malá

DAVID HIDDEN

veranda, ze které mám výhled na poušť. Na záchod chodím dozadu za kůlnu, kde jsem si vykopal jámu a udělal dřevěné sedátko. Když je jáma plná a smrad se už nedá vydržet, zasypu ji a vykopu o kus dál další. Jediným luxusem je městský vodovod dosahující až sem, takže v první místnosti stojí zrezivělý sprchový kout s odpadem.

V noci slyším výt kojoty.

Jsem Pé. Pé jako *Personne*, Nikdo. Anglicky *Nobody*.

Ale všichni mi tu říkají Frantíku. Nebo Newyorčane. Je to trochu paradoxní, protože pochybuju, že by se někdo ze zdejších obyvatel za celý život potkal s nějakým Francouzem. A Newyorčany vídají jen v televizi, ačkoliv televizní signál tady často vypadává a nejbližší televizní vysílač je skoro čtyři sta kilometrů daleko. Mobily tady nefungují vůbec.

Ale vím, proč mi tak říkají. Nepatřím sem. Nejsem součástí jejich historie. Jsem odjinud. Mám cizí přízvuk, ačkoliv mám americký pas na jakési cizí jméno. To je jim fuk. Jsem anonymní. Žeru žáby, jak mi jednou řekl soudce Bailey.

A nenosím pistoli.

Sedím na verandě a nad pouští se stmívá. V dálce vidím dvě nebo tři juky, Joshuovy stromy, jejichž větve skutečně připomínají lamentující paže starozákonního proroka. Za nimi se k severnímu obzoru táhnou vyprahlé hory se skalami rudými jako oheň v indiánských týpí. Na východě, až k Alamo River, se rozkládá opuštěná krajina, plná strží a kaňonů, kterými v zimě protékají potoky napájející řeku a v nichž se v létě nacházejí jen vyschlá kamenitá koryta. Severně, směrem k Salton Sea, je přece jen civilizace čtenější.

DĚTI BOŽÍ

Williams není město v pravém slova smyslu. Je to pár baráků a jedna ulice. Jinak jen prach a o kus dál v močálech kolem New River hadi.

K mexickým hranicím je to odtud necelých padesát kilometrů, ale hlavní tahy směrem na Mexicali nebo na Yumu vedou jinudy. Jenomže když se přes hranice dostanou mexičtí ilegálové, směřující do USA za prací a snažící dostat se do vnitrozemí, jdou většinou tudy.

Proto tu žijí lidé. Proto je tu šerif.

Proto se z jeho pracovny u radnice dá černým telefonem dovolat přímo do ústředí FBI v L. A.

Ale to se mě netýká. Pozoruju, jak se v poušti protahují stíny, a přemýšlím, jak utratit těch osm dolarů, které mi zbyly v kapse. Jak se ožrat dřív, než mě pozře tma.

2.

Osmiletý Joaquín Peña se ztratil ve čtvrtek odpoledne kolem čtvrté hodiny.

V půl třetí s ním mluvil na školním hřišti starší brácha. Joaquín měl s sebou kolo a říkal, že se pojedou projet po Hlavní ulici a koukne se, jestli u benzinové pumpy na severním okraji města mají nugátovou zmrzlinu. Brácha ho pohladil po kudrnaté hlavě, dal mu pár centů a šel domů. V 15 hodin 45 minut viděl Joaquína holič Ellis, který si odskočil ven na cigáro. Joaquínovi, kterého tu měli všichni rádi, zamával.

V 16 hodin 15 minut už po něm nebylo ani stopy.

K pumpě nedojel. Nugátovou zmrzlinu, kterou ráno přivezl z Brawley zmrzlinářský vůz, si nekoupil.

DAVID HIDDEN

Fred Harris, pumpař, který sem denně dojíždí z Westmorlandu, později zkontroloval i bezpečnostní kameru. Joaquín se na záběrech pořízených mezi 14:30 a 17:00 neobjevil. Provoz v té době nebyl velký. U pumpy se za ty dvě hodiny zastavily tři kamiony směřující pravděpodobně do Yumy a pět osobních aut. Kromě zaprášeného starého buicku to všechno byla auta zdejších lidí. V buicku seděla žena se šátkem na hlavě a od pumpy zamířila po S30 na sever. Nikdo jiný s ní v autě nebyl.

Joaquín se doma neukázal.

Jakmile se setmělo, bylo jasné, že se mu něco stalo.

Ve 21 hodin šerif zburcoval celé městečko.

Ke mně se ta zpráva dostane až kolem půl desáté.

Sedím u Číňana a piju studené pivo. Předtím jsem vytřel hajzly a zadní místnost, která Číňanovi slouží jako skladiště. Čekám, až odejdou poslední hosté a budu moct uklidit lokál. Z pachu přepáleného tuku se mi zvedá žaludek, ale Číňan odmítá vypnout klimatizaci a pustit dovnitř trochu čerstvého vzduchu. Asi ví, co dělá, protože kdyby otevřel dveře, místo čerstvého vzduchu by mu dovnitř dýchl rozpálený vzduch a hostům by mezi zuby začal skřípat pouštní prach. Hamburgery by se na pánvi obalily pískem. Poušť by vešla hlavními dveřmi, udělala by si tady pohodlí a už bychom se jí nezbavili.

V boxech u okna sedí poslední dva lidi. Černoch Ray Carry, obrovský chlap odněkud ze severu, možná z Oregonu, jeden ze tří černochů žijících ve Williamsu. Přistěhoval se sem s rodinou asi před čtyřmi lety, dávno před tím, než jsem sem přišel přes poušť já. Pracuje na výzkumných vrtech, které nahoře v horách, asi čtyřicet kilometrů odtud, otevřela společnost Petroleum Company. Mám ho

DĚTI BOŽÍ

docela rád, protože toho moc nenamluví a dává mi vždycky pár centů tuzéra nebo, když je dobře naloženej, mě pozve před odchodem na panáka.

Zato toho druhého chlapa nemám rád vůbec. Hubený, zrzavý a arogantní Del Hunting obsluhuje zdejší myčku a je to hajzlík nad hajzlíky. Nemá ho rád nikdo a já ho podezřívám, že on nemá rád celý svět. Na mě si ale přímo zasedl. Dělá mi schválnosti. Třeba mi pochčije čistě vytřenej záchod a ucpe mísy hajzlpapírem, takže to po něm musím uklízet znova. Nikdy jsme spolu vlastně neprohodili ani slovo, ale jeho vybledlé modré oči mě sledují na každém kroku. Nevím, proč to dělá. Snažím se mu nezavdat žádnou příčinu, protože konflikt s někým z místních obyvatel je to poslední, po čem toužím. Nechci, aby mě bylo vidět. Občasné přespání v místním vězení za opilost je všechno, co si můžu dovolit.

Chci být neviditelný. A většinou se mi to daří.

Číňan se chystá zavírat, když dovnitř vpadne Earl Onofrio, šerifův pomocník. Horká noc mu přes ramena dýchne dovnitř jako z chřtánu unaveného draka. Na podzim a na jaře bývá v noci na poušti zima a teploměr občas spadne až na čtyřicet pět stupňů Fahrenheita, ale teď uprostřed léta jsou noci skoro stejně horké jako dny. Jsou to noci, kdy muži nemůžou horkem spát a ženy kvůli té horkosti roztahují nohy.

„Ahoj, chlapi,“ řekne Earl. „Už tu byl šerif?“

Číňan zavrtí hlavou. Tváří se překvapeně. V tuhle hodinu sem šerifovi pomocníci obvykle nechodí.

Earl je vysoký mladý kluk s blondatými vlasy ostříhanými na ježka a naivním pohledem krásných modrých očí. Takové oči hledí na svět přátelsky i ve chvílích, kdy se svět moc přátelsky nechová.

DAVID HIDDEN

Jenomže jediné zlo, se kterým se Earl dosud potkal, byla rychlá jízda a hospodské rvačky.

„Co se děje?“ zeptá se Del.

„Ztratil se Joaquín Peña,“ odpoví Earl.

„Kterej Peña, ten nejmladší? Ten malej kudrnatěj spratek?“ přidá se Ray Carry.

Tím malým spratkem nemyslí nic zlého, sám má ty spratky tři a je vzorný táta.

„Jo,“ prohlásí Earl.

„A co my s tím?“ ozve se Del.

„Nic, organizujeme pátrání,“ odpoví šerifův pomocník. „Jedete s námi?“

„Jo,“ řekne Ray, hned vstává a hází Číňanovi na pult peníze.

Del vstane taky.

Earl se otočí ke mně. Vidím, jak se mu do pohledu vkrádají pochybnosti.

„Ty tu radši zůstaň, Newyorčane,“ řekne tiše. Ty jeho dětsky vykulené naivní modré oči se mi zařezávají do tváře jako dva skleněné a nelítostné střepy.

Sklouznu z barové stoličky. Dlaní si přeježu přes obličej a prohrábnu vlasy.

„Ne, já jdu taky,“ prohlásím.

Trochu se zapotácím, ale ke dveřím už dojdu v pořádku.

Vidím, jak mě všichni sledují pohledem.

Nakonec Earl zavrtí nesouhlasně hlavou, ale otočí se a otevře dveře.

Když vyjdeme do noci, měsíc visí nad městečkem jako nabroušený srp.